

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/30/2014
Identifikačné číslo spisu:	7011201009
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7011201009.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: TOKAJ MUŠKÁT SK s.r.o., Veľká Bara 45, IČO: 36 603 074, zastúpeného JUDr. Pavlom Gombosom, advokátom, so sídlom Moldavská cesta 21/A, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/1495-78265/2011/990325 zo dňa 25. augusta 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/158/2011 - 93 zo dňa 19. decembra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/158/2011 - 93 zo dňa 19. decembra 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/1495-78265/2011/990325 zo dňa 25.08.2011, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/230/8310/10/Ric zo dňa 23.04.2010, ktorým správca dane žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2008 v sume 115 454,98 €.

Krajský súd zhodne s žalovaným dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty v zdaňovacom období september 2008 v celkovej sume 115 454,98 € na základe troch dodávateľských faktúr od dodávateľov Tokaj Furmint SK, s.r.o. Malá Trňa, Drevo Profit SK, s.r.o., Veľká Bara č. 5 a JOMADO, s.r.o. Streda nad Bodrogom 600. Rovnako správca dane v súlade so zákonom ponechal daň z pridanej hodnoty, ktorú žalobca vykázal ako vlastnú daňovú povinnosť, ktorú je žalobca ako platiteľ dane z pridanej hodnoty povinný odvieť vo výške uvedenej v podanom daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie september 2008.

Krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu za zistené, že nákup drevených plotov od dodávateľa Tokaj Furmint SK, s.r.o., nákup tokajského vína suchého sudového od dodávateľa Drevo SK, s.r.o.

Veká Bara 5 a nákup bio jablčnej šťavy od dodávateľa JOMADO, s.r.o. Streda nad Bodrogom 600, žalobca preukazoval iba dodávateľskými faktúrami a pokladničnými dokladmi (výdavkové a príjmové pokladničné doklady), pričom všetky faktúry, ako aj pokladničné doklady vystavoval Z. N.. Súd preto považoval za správny záver správcu dane a Daňového riaditeľstva SR, že posudzované plnenie nesledovalo skutočný obchodný účel a bolo len nástrojom na získanie daňovej výhody. Žalobca ako kontrolovaný daňový subjekt bol v rámci daňovej kontroly povinný preukázať splnenie zákonných predpokladov pre vznik nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty. V preskúvanom prípade žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno, pretože nepredložil dôkazy, ktorými by preukázal realitu uskutočnenia deklarovaných obchodov.

Krajský súd za nedôvodnú považoval námietku nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov a rozporu s § 30 ods. 1, 3, § 48 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zákon o správe daní“). Napadnuté rozhodnutie obsahuje konštatovanie skutkového stavu zistené vykonanou daňovou kontrolou, pričom žalovaný jednotlivé skutkové zistenia vyhodnocoval aj z pohľadu žalobcom uplatneného nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty. Žalovaný sa podrobne vysporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol skutočnosti, ktoré boli rozhodujúce pre vydanie jeho rozhodnutia a odôvodnil, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a aplikácii právnej úpravy.

Tvrdenie žalobcu, že správca dane na nim predložené doklady neprihliadol a nevyhodnotil ich, považoval krajský súd ako neopodstatnené, pretože správca dane žalobcu vyzýval na predloženie nových dôkazov, pričom žalobca na preukázanie zdaniteľných plnení predložil iba faktúry a príjmové a výdavkové pokladničné doklady. Bol legitímny postup správcu dane, ktorý opakovane vyzýval žalobcu na preukázanie ním deklarovaných zdaniteľných obchodov. Konštatovanie správcu dane a žalovaného, že u žalobcu nebol vytvorený predpoklad ekonomickej činnosti v rozsahu, ako to deklaroval v podanom daňovom priznaní, v dôsledku čoho žalobca ani nevykonával reálnu ekonomickú činnosť, bolo podľa názoru krajského súdu v súlade so zisteniami správcu dane. Žalobca nezamestnával žiadnych zamestnancov, nevlastnil žiadny hnutelý a nehnuteľný majetok, dopravné prostriedky, neúčtoval žiadne režijné náklady v súvislosti s podnikateľskou činnosťou. Tvrdenie žalobcu, že všetky úkony uňho, ako u fyzickej osoby podnikateľa, respektíve v obchodných spoločnostiach, v ktorých bol konateľom a spoločníkom, vykonávali výlučne zamestnanci jednej obchodnej spoločnosti, bez preukázania tohto tvrdenia, nestačí pre záver, že žalobca reálne vykonával ekonomickú činnosť.

Vo vzťahu k porušeniu zásady dvojinstančnosti konania v súvislosti so spôsobom a priebehom výkonu daňových kontrol spoločností personálne prepojených Z. N., prekročení kompetencií žalovaného formou priamych zásahov do výkonu daňových kontrol u subjektov prepojených osobou Z. N. a koordinácie týchto daňových kontrol, krajský súd poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 238/06-39 zo dňa 16.12.2008, v ktorom ústavný súd konštatoval, že „daňová kontrola nepredstavuje samostatné daňové konanie, ale je čiastkovým procesným postupom, ktorý sa uskutočňuje v rámci daňového konania; nie je teda samostatnou fázou daňového konania, ale úkonom správcu dane“. Vnútorňý proces spracovania protokolu o daňovej kontrole legislatívne nie je upravený. Pre použitie protokolu o daňovej kontrole, ako podkladu pre vydanie rozhodnutia správcu dane je rozhodujúce, či daňová kontrola bola realizovaná v súlade so zákonom, či skutkové zistenia obsiahnuté v protokole postačujú pre vydanie rozhodnutia správcu dane. Žalobcom tvrdené nelegitímne zásahy daňového riaditeľstva do výkonu daňových kontrol u subjektov prepojených osobou Z. N., nemohli predstavovať porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Za zákonný považoval krajský súd postup správcu dane, ktorý ponechal daň na výstupe, pokiaľ išlo o žalobcom tvrdené zdaniteľné obchody, týkajúce sa predaja drevených plotov pre odberateľa Drevo Profit SK, Streda nad Bodrogom 600 a predaj tokajského vína samorodého suchého sudového pre odberateľa JOMADO, s.r.o. Streda nad Bodrogom 600. Hoci podľa zistení správcu dane neboli tieto obchody reálne uskutočnené, vzhľadom na to, že nebolo preukázané reálne dodanie týchto tovarov žalobcovi, správca dane ponechal daň, ktorú žalobca uviedol v podanom daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie september 2008 a ktorú bol povinný odviesť do štátneho rozpočtu. Tento postup správcu dane bol v súlade s ustanovením § 71 ods. 6 zákona o DPH, ktorého obsahom je premietnutie článku 203 Smernice Rady 2006/112/ES o spoločnom systéme daní z pridanej hodnoty. Žalobca vystavil odberateľské faktúry, ktorými deklaroval predaj uvedených komodít, na ktorých uviedol daň z pridanej

hodnoty, a preto bol povinný podľa citovaného ustanovenia § 71 ods. 6 zákona o DPH daň uvedenú na faktúrach odvieť do štátneho rozpočtu. V prípade, ak by išlo iba o fiktívne faktúry, žalobca mal právo postupovať podľa § 75 ods. 7 zákona o DPH a urobiť nápravu podaním dodatočného daňového priznania za príslušné zdaňovacie obdobie.

Pokiaľ žalobca namietal, že si nemohol splniť svoju dôkaznú povinnosť a realizovať svoje právo na súčinnosť so správcou dane v daňovom konaní v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., ani právo predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy, preukazujúce jeho tvrdenia, pričom došlo k porušeniu zásady proporcionality zakotvenej v ustanovení § 2 ods. 2 zák. o správe daní, krajský súd uviedol, že princíp proporcionality je normatívne zakotvený v článku 52 ods. 2 Charty základných práv EÚ a predstavuje jednu zo všeobecných právnych zásad, ktoré sú základom právneho poriadku EÚ. Je rešpektovaná v rozhodovacej praxi Súdneho dvora EÚ a Ústavného súdu SR, ktorý v náleze č. PL Ú 3/00 poskytol výklad tejto zásady: „Tento princíp predovšetkým znamená primeraný vzťah medzi cieľom (účelom) sledovaným štátom a použitými prostriedkami. V týchto súvislostiach cieľ (účel) sledovaný štátom, smie byť sledovaný; prostriedky, ktoré štát použije, smú byť použité; použitie prostriedkov na dosiahnutie účelu je vhodné; použitie prostriedkov na dosiahnutie účelu je potrebné a nevyhnutné.“ Podstatu zásady proporcionality zovšeobecnil Ústavný súd SR aj v náleze č. PL ÚS 67/07 tak, že „obmedzenie, respektíve zasahovanie do ústavov chránených práv a slobôd, je ústavne akceptovateľné len vtedy, ak je ustanovené zákonom, zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t. j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom.“

Krajský súd poukázal, že konateľ žalobcu bol súčasne spoločníkom a konateľom niekoľkých desiatok obchodných spoločností, ktoré uskutočňovali medzi sebou ako platitelia dane z pridanej hodnoty zdaniteľné obchody. Konateľ žalobcu vykonával v týchto spoločnostiach všetky činnosti súvisiace s obchodno-ekonomicky a organizačno-výrobnými aktivitami týchto spoločností. Podľa vlastného vyjadrenia bol v celom reťazci svojich obchodných spoločností nezastupiteľný, ku všetkým preberaným skutočnostiam mohol iba on podať vyjadrenie a predkladať dôkazné prostriedky ku kontrole, preto bol súbežný výkon daňových kontrol u viacerých týchto spoločností nevyhnutný v záujme čo najúplnejšieho zistenia skutkového stavu. Žalobca, ktorého konateľ bol súčasne konateľom aj veľkého počtu ďalších obchodných spoločností, nemohol byť z toho dôvodu zvýhodnený oproti daňovému subjektu, ktorého konateľ nie je konateľom aj v iných obchodných spoločnostiach. Námetka ohľadom nezákonnosti postupu správcu dane len z dôvodu, že bol nadmerne zaťažovaný súčasne prebiehajúcimi daňovými kontrolami daňových subjektov, ktoré sú prepojené jeho konateľom, bola právne irelevantná. Realnosť uskutočňovaných obchodov bolo možné preukázať iba zisťovaním pohybu tovaru v reťazci spoločností, ktorých bol konateľom alebo spoločníkom konateľ žalobcu. Cieľom správcu dane bolo zistiť pôvod tovaru, t. j. kto bol prvotným dodávateľom tovaru, cez ktorú obchodnú spoločnosť v reťazci obchodných spoločností, v ktorých bol konateľ žalobcu tiež konateľom, sa tovar do tohto reťazca dostal, respektíve kedy tovar a cez ktorú spoločnosť opustil tento reťazec obchodných spoločností. Preto postup správcu dane bol v súlade so zásadou proporcionality. Cieľom (účelom) sledovaným štátom (správcou dane), bolo zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu žalobcovi zo štátneho rozpočtu, pričom použitie prostriedkov na dosiahnutie tohto účelu bolo potrebné a nevyhnutné - dospieť k uvedenému cieľu bolo možné len súbežným výkonom kontrol v reťazci obchodných spoločností personálne prepojených osobou Z. N. a nie samostatnými izolovanými daňovými kontrolami. Žalobca, ktorého konateľ bol konateľom aj v ďalších obchodných spoločnostiach si musel byť vedomý toho, že pri uplatňovaní nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty môže byť dôvodnosť uplatnených nárokov predmetom daňových kontrol zo strany príslušných správov dane. Veľkému počtu spoločností personálne a majetkovo prepojených Z. N. musel zodpovedať aj počet daňových kontrol. Je pravdou, že žalobca založením veľkého počtu obchodných spoločností bol oprávnený realizovať ústavné právo slobodne podnikáť. Na druhej strane však bol povinný akceptovať aj postupy orgánov daňovej správy, ktoré realizovali svoje zákonné oprávnenia pri správe daní.

Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku nezákonnosti správnych rozhodnutí v dôsledku výkonu daňovej kontroly zamestnancami správcu dane, ktorí neboli organizačne začlenení ako zamestnanci miestne príslušného správcu dane - Daňového úradu Kráľovský Chlmec, pričom poukázal

na zmenu rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanej jeho rozsudkami sp. zn. 5Sžf/68/2011 zo dňa 23.02.2012, sp. zn. 4Sžf/8/2012 zo dňa 26.06.2012, sp. zn. 4Sžf/15/2012 zo dňa 26.06.2012, sp. zn. 5Sžf/64/2012 z 30.09.2013. Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k zákonnosti postupu riaditeľa miestne príslušného daňového úradu pri poverení daňových kontrolórov na výkon spornej daňovej kontroly ako zamestnancov daňovej správy, zaradených pre výkon štátnej služby na úseku správy daní u iného správcu dane, a to po predchádzajúcom súhlase Daňového riaditeľstva SR ako spoločne nadriadeného orgánu a zamestnávateľa zamestnancov daňových úradov v jeho pôsobnosti, bol Ústavným súdom SR v jeho uzneseniach č. k. I. ÚS 192/08-28 zo 04.06.2008, č. k. III. ÚS 386/08-24 z 25.11.2008, č. k. II. ÚS 137/10-28 z 24.03.2010 a č. k. II. ÚS 159/11-19 z 13.04.2011 považovaný za ústavne akceptovateľný, nemajúci znaky výkladovej svojvoľnosti a ústavnej nekonformnosti. Pri zmene rozhodovacej praxe súdov je potrebné postupovať tak, aby nebol porušený princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a súčasne nedochádzalo k porušeniu princípu právnej istoty. Zmena rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bola vyvolaná ďalšími rozhodnutiami Ústavného súdu SR, v ktorých bolo namietané porušenie článku 46 ods. 1, 2 Ústavy SR v súvislosti s výkonom daňovej kontroly zamestnancami správcu dane, ktorí neboli organizačne začlenení k miestne príslušnému správcovi dane. Právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyplývajúce z označených rozsudkov, si krajský súd v plnom rozsahu osvojil. S prihliadnutím na zmenu svojej rozhodovacej praxe nedochádza k porušeniu princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, respektíve princípu právnej istoty. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že neúspešnému žalobcovi nich náhradu nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd napadnuté správne rozhodnutia zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a zaviazá ho k náhrade trov konania.

Uviedol, že miestne zisťovania potvrdili tak existenciu drevených plotov ako aj existenciu vína. Prípadná nezrovnalosť pri označení tovaru, pokiaľ tovar existoval, resp. iná nezrovnalosť pri fyzickej existencii tovaru nemôže mať za následok záver, že nákup tovaru bol fiktívny. Fiktívnosť obchodu nemožno odôvodniť ani nepredložením iných dokladov (okrem faktúr a dodacích listov), napr. ktoré by preukazovali režijné náklady. Právna úprava nevyžaduje pre preukázanie reálnosti uskutočnenia obchodov a uplatnenia práva na odpočítanie dane preukazovanie skutočností a predkladanie dôkazov vyžadovaných správcou dane. Dôkazy predložené žalobcom boli účelovo neakceptované a neodôvodnene spochybňované aj tým, že sa jednalo o obchody medzi personálne prepojenými spoločnosťami. Takýto postup v podstate znemožnil žalobcovi preukázať reálnosť obchodov a splniť si dôkaznú povinnosť, keď všetky jeho dôkazy sú už vopred spochybnené personálnym prepojením obchodujúcich subjektov. Skutočnosť, že medzi spoločnosťami existuje personálne prepojenie, nie je sama osebe spôsobilá mať výpovednú hodnotu vo vzťahu k uskutočneniu akéhokoľvek plnenia. Žalobca ako aj iné spoločnosti spojené s p. N. preukazovali, že mali dostatočné personálne kapacity, množstvo motorových vozidiel, zvierat, iného hnutelného majetku ako aj tovarových zásob. Konštatovanie súdu ohľadne fiktívnosti ekonomickej činnosti považoval žalobca za nepodložené, účelové a vyvrátené. Personálne zdroje ako aj obhospodarovanie majetku v takom veľkom rozsahu je spojené s veľkými finančnými nákladmi, ktoré pri fiktívnosti t.j. uskutočňovaní obchodov iba na papieri by boli zbytočné; zamestnanci, ktorí by pre neexistenciu majetku nemohli vykonávať prácu, ktorú mali dohodnutú v pracovnej zmluve, by boli jasným dôkazom proti žalobcovi. Žalobca ako aj ostatné personálne prepojené subjekty opakovane preukázali náklady spojené s úhradou daní z nehnuteľností, daní z motorových vozidiel, úhrady za plyn, vodu, elektrinu, mobilným operátorom a pod. Pokiaľ tieto skutočnosti neboli akceptované, je to jasný dôkaz účelovosti vykonávaných daňových kontrol.

Žalobca namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného, keďže boli vydané desiatky rozhodnutí, ktoré boli odôvodnené totožne a odôvodnenie má rovnakú štruktúru, je akoby „vzorové“, pričom tieto vzorové rozhodnutia boli vydávané bez ohľadu na skutkovú situáciu a námietky, návrhy a predkladané dôkazy.

Rovnako krajský súd sa nevysporiadal s otázkou režijných a iných nákladov vznesenou v žalobe. Podnikateľské subjekty p. N. fungovali vo forme blízkej holdingu, ktorý spojuje výhody veľkých podnikov s výhodami podnikov menších jednotiek holdingu. Skutočnosť, že daňový subjekt neúčtuje o režijných nákladoch automaticky neznamená, že by tento subjekt reálne nevykonával žiadnu činnosť a

nemal vytvorené podmienky na uskutočňovanie zdaniteľných obchodov. Nakoľko p. N. riadil niekoľko spoločností, nebolo účelné, aby každá z týchto spoločností bola osobitne odberateľom telekomunikačných služieb, energie, vody, plynu. Zákon nezakazuje, aby jeden podnikateľský subjekt využíval so súhlasom ďalšieho podnikateľského subjektu služby telekomunikačných operátorov, energiu, vodu, či plyn, za ktoré platí ako odberateľ podnikateľský subjekt odlišný od daňového subjektu, obzvlášť ak sú personálne prepojené. Žalobca využíval na realizáciu svojej podnikateľskej činnosti personálne kapacity obchodnej spoločnosti JOMADO, s.r.o., na prekládku objemnejšieho tovaru využíval služby obchodnej spoločnosti NAFT - SM Gastro Slovakia s.r.o.

Žalobca mal za to, že krajský súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou týkajúcou sa nedostatku dôvodov rozhodnutia žalovaného. Napadnuté správne rozhodnutie nespĺňa náležitosti podľa § 48 ods. 1, 2, 6 zákona o správe daní, § 157 ods. 2 O. s. p., čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Súčasťou princípu právnej istoty je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda rovnaké situácie musia byť posudzované rovnako. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odlišným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne zdôvodniť. V danom prípade došlo zo strany krajského súdu i k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodovania, pričom v tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok sp. zn. 7S/13934/2010 zo dňa 12.01.2011, kde v právnej veci žalobcu SHEN TIAN s.r.o. proti žalovanému Daňovému riaditeľstvu SR senát krajského súdu vyhovel žalobcovi a napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil pre nedostatok dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p., pričom sa jednalo o skutkovo totožnú vec.

Záverom žalobca poukázal na nezákonnosť daňových kontrol, pokiaľ ich nevykonávali zamestnanci príslušného správcu dane, pričom vychádzal z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 118/08 zo dňa 10.12.2009. Ochrany pred týmto postupom sa dotknuté spoločnosti bránili podávaním žalôb o ochrane pred nezákonným zásahom a krajský súd v konaní sp. zn. 6S/16246/2010, na základe argumentácie obdobnej ako v prejednávanej veci, návrhu vyhovel a správcovi dane zakázal pokračovať v daňovej kontrole. Nakoľko správca dane u žalobcu pokračoval v daňovej kontrole, vzniká podozrenie, že zo strany správcu dane mohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu marenia spravodlivosti, marenia výkonu súdneho rozhodnutia a zneužitia právomoci verejného činiteľa. Konaním žalovaného sa žalobca dostal do stavu právnej neistoty, nakoľko daňové orgány nerešpektujú súdne rozhodnutia. Krajský súd sa navyše nevysporiadal so skutočnosťou, že v obdobných prípadoch (cca 200 súdnych sporov) boli vydané rozsudky, ktorými bolo zakázané pokračovať v daňových konaniach pre nezákonnosť. Tieto právoplatné rozsudky neboli nijako zrušené, a teda žalobca očakával, že budú súdom, ktorý ich vydal, akceptované a súd bude mať rovnaký názor na nezákonný postup daňových orgánov. Ani zmena rozhodovacej praxe nemôže mať vplyv na právoplatné rozhodnutie v konkrétnom prípade, ktorého sa týka.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že sa stotožnil s právnym posúdením veci v napadnutom rozsudku a navrhol ho ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 O. s. p. s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18.06.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. I/221/1495-78265/2011/990325 zo dňa 25.08.2011, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/230/8310/10/Ric zo dňa 23.04.2010, ktorým správca dane žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej

hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2008 v sume 115 454,98 €.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov sa s ním stotožňuje v celom rozsahu. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a pre zdôraznenie jeho správnosti uvádza:

Vzhľadom na obsah odvolacích námietok Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za potrebné zaujať stanovisko, pokiaľ sa jednalo o v žalobe vytýkaný nedostatok dôvodov rozhodnutia žalovaného a to aj vo vzťahu k vynaloženým režijným nákladom.

K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci García Ruiz proti Španielsku, rozsudok zo dňa 21.01.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, Ruiz Torija proti Španielsku, rozsudok zo dňa 09.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, Van de Hurk proti Holandsku, rozsudok zo dňa 19.04.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90,), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.05.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.06.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.03.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.08.2006), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti). Súd je povinný dbať na to, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé, na podporu čoho uvedie dostatočné argumenty. Krajský súd sa dostatočným spôsobom, výstižne a správne vysporiadal so vznesenými námietkami. Nie je podstatou a zmyslom konania v správnom súdnictve opakovane uvádzať, resp. mechanicky prepisovať všetky dôvody, ktoré na hodnotenie jednotlivých námietok v daňovom konaní použil žalovaný.

Pokiaľ žalobca poukázal na iné rozhodnutie krajského súdu, ktorým bolo iné rozhodnutie žalovaného zrušené ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje, že v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. konajúci súd nie viazaný právnym názorom vysloveným v skoršom rozsudku, avšak ak by sa rozhodol od neho odchýliť, prípadne považoval uvedené rozhodnutie pre prejednávajúcu vec za irelevantné, bol by povinný svoj postup náležite odôvodniť.

V danom prípade nemožno považovať za vyslovený právny názor skutočnosť, že iné rozhodnutie žalovaného neobsahovalo dostatok dôvodov. Táto okolnosť má pôvod v obsahu odôvodnenia určitého konkrétneho rozhodnutia, ktorého zákonnosť sa preskúmava. Prijatím argumentácie žalobcu a jej rozvinutím ad absurdum by každé rozhodnutie, pri ktorom je namietaná nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov bolo potrebné zrušiť, bez ohľadu na skutočný stav zachytený v odôvodnení preskúmvaného správneho rozhodnutia. Aplikáciu skorších súdnych rozhodnutí na iné prípady podmieňuje totožnosť, prípadne minimálna odchýlka - obdobnosť, skutkového a právneho stavu, rovnako nie je bez významu postavenie súdu, ktorý rozhodnutie vydal (okresný, krajský či najvyšší súd), ako aj ustálenosť judikatúry týkajúcej sa danej právnej otázky, pričom použitie skorších rozhodnutí je významné najmä z hľadiska argumentačného rešpektujúc § 135 ods. 1 O. s. p. Nemohlo preto u žalobcu dôjsť k porušeniu princípu právnej istoty.

Rovnako neobstojí ani námietka, že správca dane ako aj žalovaný vychádzali len z toho, že žalobca je spoločnosťou, kde bol konateľom p. Z. N.. Z predloženého administratívneho spisu je nepochybné, že správca dane vykonal preverovanie uskutočnenia obchodov, boli vykonané početné úkony (viaceré opísané aj v rozsudku súdu prvého stupňa), z ktorých vyplýva, že reálne uskutočnenie obchodov nebolo preukázané, a preto nemožno uvažovať, že by správne orgány vychádzali výlučne z personálneho prepojenia. Pokiaľ žalobca namietal, že ním predkladané dôkazy boli účelovo neakceptované a neodôvodnene spochybňované aj skutočnosťou, že sa jednalo o personálne prepojenú spoločnosť s inými spoločnosťami, v ktorých bol konateľom p. N., Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje, že v konaní boli na preukázanie uskutočnenia zdaniteľných plnení predložené žalobcom len faktúry a príjmové a výdavkové pokladničné doklady. Zistenia správcu dane v priebehu daňovej kontroly nepotvrdili skutočnosti tvrdené žalobcom, ktorý tak neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho ťažovalo. Nepreukázanie skutočného dodania tovaru jednoznačne nemožno považovať za dôsledok „nezrovnalosti pri označení tovaru“, ako to prezentoval žalobca.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe vyššie uvedených dôvodov stotožnil s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach a nepovažujúc námietky žalobcu za dôvodné, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň poukazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca úspešný nebol a žalovanému v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.